

¿Andorra d'esquena a Europa?

Divendres passat, 12 de juny, les institucions espanyoles van organitzar diversos actes per commemorar els trenta (30) anys de la signatura del tractat d'adhesió d'Espanya a l'aleshores Comunitat Econòmica Europea.

En l'acte celebrat al Congrés dels Diputats, a Madrid, el bon amic Manuel Marín (el secretari d'Estat del Govern de Felipe González que va negociar l'adhesió) va lloar l'objectiu que havien compartit els polítics de la transició espanyola: ancorar, embrancar, la nova democràcia espanyola a Europa per garantir les llibertats.

En declaracions publicades en l'edició del divendres 12 de juny del diari *El País*, Manuel Marín deia que "Espanya volia ser europea; era un objectiu nacional". I Carlos Westendorp, que fou el primer ambaixador permanent d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, afegia, en la mateixa edició d'*El País*, que "l'adhesió va suposar aconseguir la normalitat."

Per a Espanya han estat trenta anys de compromís amb un projecte de futur.

Però els andorrans no podem pas oblidar que ara fa trenta anys aquella adhesió ens va canviar la vida.

El tractat signat per Espanya establia l'obligada revisió dels règims d'intercanvi comercial bilateral que Espanya –i de retruc França– mantenia amb Andorra.

El Govern que encapçalava Josep Pintat va haver d'iniciar a partir del 1986 una important negociació que ens va portar a l'acord en forma d'intercanvi de notes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea. Un acord que Josep Pintat Solans va rubricar el desembre del 1989 i que el nou cap de Govern, Òscar Ribas, va signar el 28 de juny de 1990 a Brussel·les.

L'acord va començar a aplicar-se el primer de juliol del 1991. És a dir que Andorra ja suma gairebé 26 anys de positiva aplicació d'un acord comercial que va obrir nous horitzons a l'economia andorrana.

El procés d'acostament a Europa no ha estat només econòmic. També ha estat jurídic, institucional, polític i cultural.

Els successius governs, amb diferents tonalitats i amb intensitats més o menys modulades, han defensat i promogut l'acostament d'Andorra a Europa.

La crisi econòmica i financera actual no pot ni ha de fer ombra a l'extraordinari pas endavant que ha permès a Andorra comerciar des d'una regulació homologada amb l'entorn europeu.

Precisament ara, en el difícil moment en què es troba Andorra, podem preguntar: ¿què hauria succeït si

l'any 1991 no haguéssim iniciat l'aplicació de l'acord comercial i començat a respectar la política comercial comuna?

¿I si no haguéssim negociat i rubricat l'Acord Monetari amb Brussel·les el gener del 2011?

Malament rai!, que dirien els vells andorrans.

Per això sap greu que hi hagi veus que, aprofitant precisament la crisi financera, pretenguin aturar la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea.

A Andorra no li convé girar-se d'esquena a Europa. El futur passa per enfortir la cooperació reforçada amb Brussel·les. Per això a Socialdemocràcia i Progrés som uns fermes partidaris d'avançar cap a l'acord d'associació.

Amb aquest acord les nostres empreses, els nostres professionals i també els nostres joves estudiants podran estar en l'àmbit del mercat interior europeu i el nostre país es podrà beneficiar d'algunes polítiques comunes en matèria de comunicacions.

Per això convindria que tots plegats sabéssim fer un esforç per donar prioritat als interessos del país i per arribar a acords per encarar de la millor manera possible la negociació de l'acord d'associació.